

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce společnosti **SAPARIA, a. s.**, se sídlem Praha 4, Libušská 319, zastoupené Evou Krtičkovou, advokátkou v Praze 4, Zelený Pruh 1560/99, proti žalovanému **Magistrátu hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2004, č. j. MHMP-94448/2004/OST/Ku/Ca/Li, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2006 č. j. 5 Ca 232/2004 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního a dopravy ze dne 27. 4. 2004, zn. P4/54394/04/OSD/LUC/13470, byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000 Kč, a to za spáchání správního deliktu ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že nesplnil výzvu státního stavebního dohledu ze dne 26. 3. 2003, kterou mu bylo uloženo odstranit z části pozemku p. č. 2373/21 v k. ú. K. ve lhůtě 60 dnů ode dne doručení této výzvy zde uskladněné velkokapacitní kontejnery a následně ve lhůtě 30 dnů uvést tento pozemek do původního stavu (výrok III.). Dále byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000 Kč za spáchání správního deliktu ve smyslu § 106 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, kterého se stěžovatel měl dopustit umístěním výše již zmiňovaných cca 180 kontejnerů bez územního rozhodnutí (výrok IV.). Výroky I., II. a V. pak bylo rozhodnuto o zastavení dalších sankčních řízení vedených s žalobcem. Rozhodnutím žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí ve výrocích

III. a IV. změněno; v ostatním zůstalo beze změny. Výrokem 1. byl výrok III. prvostupňového rozhodnutí změněn tak, že řízení o tomto správním deliktu bylo zastaveno; výrokem 2. byl výrok IV. prvostupňového rozhodnutí změněn co do výše uložené pokuty - pokuta byla snížena na částku 83 000 Kč.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) u Městského soudu v Praze žalobou, kterou se domáhal jeho zrušení. Shora uvedeným rozsudkem byla žaloba zamítnuta.

V odůvodnění tohoto rozsudku se městský soud vypořádal především s argumentací stěžovatele, dle které je aplikace ustanovení § 106 odst. 2 písm. a) stavebního zákona v daném případě vyloučena, neboť umístění kontejnerů nemůže podléhat režimu územního rozhodování. V této souvislosti stěžovatel uvedl, že dle § 32 odst. 1 stavebního zákona lze územní řízení vést ve věci umísťování staveb (předmětné kontejnery však nejsou stavbou), změny využití území (kde se však nelze soustředit jen na změny oproti právně předpokládanému stavu, ale je nutno zohlednit i jak a kým je toto území fakticky využíváno) a lze jím konečně řešit též otázky ochrany důležitých zájmů v území (tyto zájmy stavební zákon nedefinuje a prvostupňový orgán v tomto smyslu neprovedl žádné dokazování a nezaujal k této možnosti žádná stanoviska). K této námitce městský soud uvedl, že oba správní orgány v otázce absence územního rozhodnutí [coby jednoho z pojmových znaků správního deliktu dle § 106 odst. 2 písm. a) stavebního zákona] odkázaly na rozhodnutí vydané dle § 32 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy na rozhodnutí o využití území. Nepochybily tedy, pokud se nezabývaly skutkovými otázkami, které by mohly být relevantní, v případě územních rozhodnutí vydaných dle jiných písmen uvedených v ustanovení § 32 odst. 1 stavebního zákona. Pokud jde o územní rozhodnutí vydané dle § 32 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, zde jde o změnu stavu právního (předpokládaného územním rozhodnutím či předcházejícím rozhodnutím o využití území). Tento stav stěžovatel v žalobě nezpochybnil, pouze se dovolával posouzení stavu faktického, což však pro zhodnocení věci není právně podstatné. Bylo-li by tedy umístění předmětných kontejnerů v rozporu se stávajícím právním stavem využití území (což žaloba nezpochybnila), muselo by mu nutně přecházet vydání územního rozhodnutí dle § 32 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, což se v posuzované věci nestalo.

Za důvodnou neuznal městský soud ani žalobní námitku, dle které je výrok rozhodnutí žalovaného neurčitý, neboť v něm není uveden přesný počet umístěných kontejnerů a jejich specifikace, není blíže specifikováno, na které konkrétní části pozemku p. č. 2373/21 v k. ú. K. jsou umístěny a není též definováno, co se rozumí „původním stavem“ do kterého má být pozemek uveden. Dle názoru městského soudu uvedení přibližného počtu kontejnerů a jejich označení jako „velkokapacitních“ pro potřeby jejich identifikace postačí; stěžovatel ostatně nezpochybňuje, že se na předmětném pozemku jiné kontejnery nenacházejí. Poukázal zde též na skutečnost, že stěžovateli byl přibližný počet cca 180 kontejnerů, ze kterého vycházel již prvostupňový orgán, známý, přičemž však tento počet nikterak nerozporoval.

Dále se městský soud vypořádal s žalobní námitkou, kterou bylo poukazováno na pouhou dočasnost vytýkaného stavu s tím, že umístění kontejnerů na shora zmiňovaný pozemek bylo provedeno fakticky ve veřejném zájmu. Tato argumentace stěžovatele byla vystavěna na tvrzení, že kontejnery byly původně umístěny v nedaleké tržnici, kde bylo stavebním úřadem nařízeno (nikoli však stěžovateli) jejich odstranění; po uvedení prostor tržnice do původního stavu měly být kontejnery odvezeny, avšak společnost,

kteřé byla shora uvedená povinnost uložena tak dosud neučinila. Tuto námitku městský soud odmítl s odkazem na listiny založené ve správním spise z nichž plyne, že vytýkané umístění kontejnerů bylo zjištěno již dne 25. 3. 2003, přičemž stěžovatel nezpochybnil, že k jejich odstranění nedošlo ještě v době rozhodování žalovaného.

Městský soud odmítl dále tvrzení stěžovatele, dle kterého mělo být při rozhodování správních orgánů zohledněno též sporné vlastnictví kontejnerů. Uvedl, že delikt ní odpovědnost za spáchání předmětného správního deliktu stíhá toho, kdo kontejnery v rozporu s územním plánem umístil; otázka, kdo je jejich vlastníkem je z tohoto pohledu bezpředmětná. V této souvislosti uvedl, že (shodně jako oba správní orgány) nemá pochyb o tom, že kontejnery do předmětné lokality skutečně umístil stěžovatel. Zde odkázal na konkrétní počínání žalobce ve správním řízení a uvedl, že tento závěr nepopírá ani formulace samotné žaloby (i tento závěr podrobněji v odůvodnění rozvedl). Výslovně uvedl, že *„Žalobce v žalobě ani nepolemizuje s tou částí napadeného rozhodnutí, kde žalovaný dovodil, že žalobce svými vyjádřeními v průběhu správního řízení umístění kontejnerů na předmětný pozemek přiznal, ani tato svá vyjádření učiněná v průběhu správního řízení v žalobě nevysvětluje a nikterak nedovozuje, že to nebyl on, kdo kontejnery na předmětný pozemek umístil“*.

V napadeném rozsudku se městský soud konečně vypořádal též s námitkami stěžovatele týkajícími se údajných nedostatků v doručování v řízení před prvostupňovým orgánem a okolností zařazení (blíže nespecifikované) listiny do správního spisu. Zde popsal, jakým způsobem a komu byly písemnosti adresované žalobci v průběhu správního řízení doručovány a uvedl, že výhrady stěžovatele v tomto směru jsou zcela nekonkrétní a nelze je proto považovat za důvodné. Stejně je tomu i v případě řádně (ne)založené písemnosti do správního spisu; k tomu městský soud uvedl, že *„Žalobce nespecifikuje charakter písemnosti, ani nedovozuje souvislost s rozhodnutím správního orgánu o uložení pokuty za správní delikt dle § 106 odst. 2 písm. a) stavebního zákona (...) uvedené žalobní námitky jsou zcela nekonkrétní a žalobce na jejich základě nedovozuje nezákonnost vydaných rozhodnutí.“*

S ohledem na všechny shora uvedené důvody proto městský soud uzavřel, že žaloba není důvodná; žalobními námitkami vztahujícími se k výroku III. prvostupňového rozhodnutí se pak meritorně nezabýval, neboť řízení o deliktu v tomto ustanovení popsaném bylo pravomocně zastaveno.

Proti tomuto rozsudku brojil stěžovatel kasační stížností opírající se o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především uvedl, že závěr městského soudu, dle kterého kontejnery na pozemek p. č. 2373/21 v k. ú. K. umístil on, je pouhou spekulací. V tomto ohledu nebyl proveden žádný důkaz, který by něco takového prokazoval; stěžovatel se ve správním řízení ani v žalobě k takovému jednání nepřihlásil (což v kasační stížnosti podrobněji rozvedl). Dle jeho názoru proto skutkové závěry správních orgánů i městského soudu v této otázce nemají oporu ve spisech, což implikuje vadu řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Pokud jde o další obsah kasační stížnosti [namítající existenci kasačních důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.], ta téměř doslovně přebírá žalobní argumentaci, jak byla podrobně popsána výše. Stěžovatel tak opakuje své výhrady k určitosti výroku

rozhodnutí žalovaného, namítá nesprávný výklad zákona, pokud jde o nutnost vydání územního rozhodnutí pro umístění předmětných kontejnerů a opakuje svá tvrzení o tom, že není jejich vlastníkem a nemá právo s nimi disponovat. Stejně jako v žalobě je poukazováno též na dočasnost vytýkaného stavu. Téměř identicky s žalobou je dále poukazováno na údajná pochybení při doručování a zakládání listin do správního spisu. Stěžovatel zde výslovně uvedl, „*Soud pochybil, pokud posoudil jednání správního orgánu v otázce opakovaného doručení našemu zmocněnci takovým způsobem, že bylo doručováno přímo účastníkovi. V tomto bodě odkazujeme na právní úpravu hmotné právní i procesní ohledně jednání prostřednictvím pověřeného zástupce na základě řádné plné moci, když považujeme samozřejmě za nezbytné, aby doručeno bylo vždy zástupci. Doručení zastupovanému nemůže suplovat nedoručení zástupci a z toho pohledu jsme přesvědčení o tom, že se jedná o nezhojitelnou vadu řízení. Obdobně hodnotíme naprostou nedostatečnost dokazování, která se týká skutečnosti doručení listiny týkající se řízení pracovníkovi Stavebního úřadu RNDr. H. Napadené rozhodnutí se neopírá o žádný důkaz, pouze odkazuje na tvrzení pana RNDr. H.*“.

Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby jí byl, ve smyslu § 107 s. ř. s., přiznán odkladný účinek.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že stěžovatel neuvádí žádné nové skutečnosti, s výjimkou konstatování, dle kterého se společnost provozující původní tržnici zavázala, že kontejnery uloží na pozemku pouze na dobu 3 měsíců s tím, že poté budou pozemky uvedeny do původního stavu. K tomu uvedl, že z hlediska deliktů odpovědnosti je podstatné, který subjekt kontejnery fakticky umístil. Žádný vliv na tuto odpovědnost nemá ani dočasnost takto vzniklého stavu. Poukázal přitom na konkrétní vyjádření stěžovatele z nějž vyplývá, že umístění kontejnerů (které je zjevně v rozporu s územním plánem) provedl právě on. Z uvedených důvodů proto žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

V řízení o kasační stížnosti přezkoumává Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Před vlastním přezkumem je však povinen zabývat se tím, zda jsou pro meritorní posouzení věci splněny všechny procesní podmínky.

Podle ustanovení § 102 s. ř. s. je kasační stížnost *opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (...) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.* Z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. dále vyplývá, že kasační stížnost lze podat pouze z důvodů v tomto ustanovení taxativně vyjmenovaných pod písmeny a) až e). Zákon dále stanoví případy, kdy je generální přezkumná klauzule uvedená v ustanovení § 102, větě druhé s. ř. s. prolomena, tedy případy, kdy je kasační stížnost nepřipustná (§ 104 s. ř. s.). Kasační stížnost je tak (mimo jiné) nepřipustná *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

Ve světle konstatované procesní úpravy je zřejmé, že v projednávané věci nelze k meritornímu projednání připustit argumentaci stěžovatele (soustředěnou pod bodem 1. kasační stížnosti) rozporující oprávněnost skutkového závěru prvostupňového orgánu i žalovaného, dle kterého kontejnery na pozemek p. č. 2373/21 v k. ú. K. umístil právě

stěžovatel. Důvodem je skutečnost, že takto formulovaná námitka nebyla v řízení před městským soudem (tedy v žalobě) uplatněna a jedná se tak v řízení o kasační stížnosti o právní novotu. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že v této otázce i městský soud vycházel ze skutkových závěrů obou správních orgánů, které považoval za nesporné, neboť z žádné žalobní námitky nedovodil, že by byly stěžovatelem rozporovány. Zde Nejvyšší správní soud odkazuje na zcela přílehlavou a podrobnou argumentaci městského soudu uvedenou v posledním odstavci strany 7, resp. prvním odstavci strany 8 rozsudku, kde jsou jeho úvahy podrobně rozebrány. Jelikož jsou tyto závěry též zcela v souladu se zásadami obecné a právní logiky, bylo by v rozporu s principem procesní ekonomie opakovat je v rozsudku Nejvyššího správního soudu. Lze tedy k této stížní námitce uzavřít, že jde o argumentaci v řízení před městským soudem explicitně neuplatněnou a tedy nepřipustnou ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine*.

Za nepřipustné, byť z jiného právního důvodu, je nutno považovat též kasační námitky týkající se posouzení, zda umístění předmětných kontejnerů vyžadovalo vydání územního rozhodnutí, a dále zohlednění sporného vlastnictví těchto kontejnerů a dočasnosti jejich umístění. Důvodem je zjištění, že stěžovatel (v části 3. kasační stížnosti) v těchto otázkách pouze zcela identickým způsobem opakuje své výhrady proti správnímu rozhodnutí či postupu žalovaného a prvostupňového orgánu, jak to již učinil dříve v žalobě. Zásadní význam má přitom fakt, že stěžovatel nikterak nepolemizuje se závěry, které k těmto otázkám zaujal městský soud. Jakkoli tedy kasační stížnost i v této části formálně směřuje proti napadenému rozsudku městského soudu, nelze přehlédnout, že po stránce materiální nevytýká tomuto rozsudku ničeho. Věcně proto v tomto rozsahu nejde o kasační stížnost ve smyslu jejího vymezení v § 102, věť první s. ř. s. Uplatňovány jsou zde jiné důvody, než ty které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s.; všechny tyto důvody jsou přitom imanentně spojeny s rozsudkem krajského (městského) soudu, či jeho procesním postupem. Lze v této souvislosti zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 - 48, dle kterého „*V kasační stížnosti podané proti rozhodnutí krajského soudu (...) musí stěžovatel uvést v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí soudu. Omezí-li se pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž jakkoli zpochybní rozhodnutí soudu (...), je jeho kasační stížnost nedůvodná, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí krajského soudu*“ (rozsudek je dostupný na www.nssoud.cz). Z uvedeného je tedy zřejmé, že kasační stížností jsou v této části uplatňovány *jiné důvody než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.* a v tomto rozsahu jde tedy o kasační stížnost nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

Ve zbývajících částech již výtky stěžovatele směřují proti závěrům uvedeným v rozsudku městského soudu (byť jsou prakticky totožné s žalobními námitkami) a Nejvyšší správní soud se jimi proto mohl zabývat meritorně. Pokud jde o stěžovatelem zpochybňovanou určitost výroku rozhodnutí žalovaného, zde považuje Nejvyšší správní soud za nutné především uvést, že i v případech, kdy aplikovaná právní úprava (zde stavební zákon a zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení ve znění pozdějších předpisů) neupravuje jaké požadavky jsou (po formální a obsahové stránce) na výrok sankčního rozhodnutí kladeny, lze nepochybně oprávněně trvat na tom, aby ve výroku byl vždy popsán skutek za který je sankce ukládána takovým způsobem, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, č. j. 6 A 168/95 - 15, in Judikatura ve věcech správních č. 626/2000). Sluší zde též odkázat na již dříve vyslovený názor Nejvyššího správního soudu, publikovaný pod č. 461/2005 Sb. NSS, kde bylo poukázáno na skutečnost, že rozdělení deliktů na delikty soudní a správní není odůvodněno přirozenoprávními principy, nýbrž jde o výraz trestní politiky státu. Z těchto důvodů tedy legislativně provedené

rozhraničení deliktů nemůže být dostatečným důvodem pro uplatňování rozdílných principů v deliktním řízení před soudy a správními orgány, ve smyslu poskytování rozdílných procesních záruk obviněnému. Tento závěr ostatně zcela koresponduje s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k aplikaci pojmu „trestní obvinění“ v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb.) i judikaturou Ústavního soudu (srov. např. nález ze dne 27. 6. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 16/99, in Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález 22, č. 96). Jestliže tedy v rozsudku vydaném v trestní věci je popis spáchaného skutku imanentní součástí jeho výroku (§ 120 odst. 3 trestního řádu), nelze nalézt obhajitelný důvod, pro který by výrok správního sankčního rozhodnutí tento popis obsahovat nemusel.

Nejvyšší správní soud se shoduje s názorem městského soudu, že výrok IV. prvostupňového rozhodnutí, ve spojení s výrokem 2. rozhodnutí žalovaného tyto požadavky splňuje. Výrok IV. prvostupňového rozhodnutí totiž nejenže pokrývá všechny pojmové znaky správního deliktu ve smyslu § 106 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ale též dostatečně určitým způsobem popisuje skutek, kterého se měl stěžovatel dopustit. Označení umístěných předmětů jako „velkokapacitní kontejnery“ lze považovat za dostatečně srozumitelné; na podstatu popsání skutku nemůže mít též žádný vliv, je-li celkový počet těchto kontejnerů uveden pouze přibližně, a to za situace, kdy se má jednat o mnoho desítek kusů. Městský soud přitom správně poukázal na skutečnost, že stěžovatel netvrdí, že by snad skutečný počet umístěných kontejnerů měl být výrazně odlišný od čísla 180; obdobně stěžovatel netvrdil, že by na předmětném pozemku měly být umístěny též další kontejnery stejného typu a množství, které by mohly případně vyvolat nebezpečí záměny s kontejnery umístěnými stěžovatelem. Nejvyšší správní soud tedy způsob, jakým se městský soud vypořádal s touto žalobní námitkou, hodnotí jako zcela správný a naopak argumentaci stěžovatele považuje za účelovou.

Městský soud se konečně odpovídajícím způsobem vypořádal též se stěžovatelem namítanými procesními pochybeními, které měly spočívat ve vadách doručování a založení (blíže nespecifikované) listiny do správního spisu. Jelikož tyto námitky nebyly v řízení před soudem blíže upřesněny, nemohl městský soud než konstatovat, jakým způsobem (komu) byly jednotlivé písemnosti ve správním řízení doručovány s tím, že v těchto případech neshledává žádné pochybení prvostupňového orgánu. S ohledem na již konstatovanou nekonkrétnost argumentace stěžovatele byla jakákoli bližší hodnotící činnost městského soudu pojmově vyloučena. Uvedené platí zcela beze zbytku i pro nekonkrétní tvrzení stěžovatele ve věci *„doručení listiny týkající se řízení pracovníkovi stavebního úřadu RNDr. H.“*.

Pokud jde o návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o tomto návrhu Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť jde pouze o akcesorický procesní návrh, který sleduje osud návrhu meritorního - kasační stížnosti. Jestliže byla kasační stížnost meritorně projednána a jako nedůvodná zamítnuta, odpadl tím fakticky důvod pro samotné rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost, v části ve které ji připustil k meritornímu projednání, za nedůvodnou, nezbylo mu, než ji, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s., rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že právo na náhradu nákladů řízení se mu nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2007

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu